Vágvölgyi B. András

\"Veterántalálkozó\"

FEUILLETON - LIII. évfolyam 7. szám, 2009. február 13.

Szép a szó. A veterántalálkozó olyas, hogy egykori, régmúlt események résztvevői újra összegyűlnek, megbeszélik a régi szép emlékeket, olykor a savanykásabb alakzatokat is bevonja az emlékezés cukormáza, az elmúlt dicsőségre emlékezés elvonja a figyelmet a jelen nyomoráról. Akik még az átkosban szocializálódtak, azoknak a veterántalálkozó olyan képeket hoz fel a tudattalan mélyéről, mint például a baloldali zakómellen két és fél, három kiló medált közszemlére tévő, penetráns-részeg idős szovjet katona bácsik újságpapírról eszik épp az olajos halat, akad mellé korianderrel megszórt tetejű fekete kenyér is, mert a Szovjetunió Hősei ők, uborkát harapnak száz gramm vodka mellé, és betölti az olajkályha szagú, hengerelt falú helyiséget a tangóharmonika-szó, mert a Szovjetunió egyik népművésze húzza.